

гърненца съ госби за работниците на нивата. Дѣдо кълвачъ казалъ: „Чувай, куме! Азъ ще ида на пжтя и ще се прѣстора — ужъ че съмъ ранѣнъ и че ужъ не мога да хвѣркамъ. Момиченцата ще почнатъ да ме гонятъ, а ти въ това врѣме яжъ, каквото има въ гърненцата!“

Тѣй и станало. Почналъ дѣдо кълвачъ да хитрува и по земята да се търкаля, тогава момиченцата оставили на пжтя гърненцата и се впуснали да го ловятъ.

— Дръжте го, мари сестрички! Какъвъ хубавъ кълвачъ! Не може да бѣга. Тичайте да го уловимъ! . . .

Тичали тѣ отъ търничка въ търничка, отъ полянка до полянка, отъ долчинка до долчинка . . . и ха да го хванатъ, той подхвъркне и падне малко по на далечъ; идатъ тамъ, протѣгнатъ ржцѣ, салъ го не сграбчили, той пакъ подхвъркне и пакъ наблизо падне върху зелената трѣва . . . Момиченцата, изморени и зачервени, се доста отдалечили отъ пжтя, а въ това врѣме гладниятъ Шарко лакомо излочилъ госбата въ всичкитѣ гърненца. . . Слѣдъ това кучето легнало край гнѣздото и вардѣло пиленцата, до гдѣ се върналъ хитриятъ дѣдо кълвачъ.

Дълго врѣме тѣй спокойно си живѣли двамата другари. Еднажъ тѣ били на разходка изъ гората. Шарко подушилъ лисица и се затирилъ да я гони . . .

Въ това врѣме въ пжтя минавалъ селянинътъ, господарътъ на кучето. Той възлѣл на талигата си едно буре пълно съ катранъ. Селянинътъ грабналъ сопата и убилъ: и лисицата, и кучето.